

— Корантъ казува: покорявай са на побѣдителятъ....
Нѣма по висша сила като силата на мечтъ.

Въ Одринъ бѣше пълно убѣжденнето, че Турция вече нѣма да има, че всичкитѣ нейни европейски провинции ще са присѣдинятъ на Россия. Когато Скобелевъ призова при себе си улемитѣ, тѣ му отговорихъ същото, което и ординарецътъ турчинъ ми отговори.

— Ний сме обязани да са покоряваме на побѣдителятъ! говоряхъ тѣ.

— А ако Одринъ ний отдадемъ на българитѣ? възра-
ви Скобелевъ.

— Българитѣ не ни завоевахъ и споредъ Корантъ ний ще възстанемъ и ще ги победимъ.... Насъ ни завоевахъ русситѣ съ силата на мечтъ и тѣ само имагъ право да бѣдѣтъ наши господари....

— И ако тѣ бѣдѣтъ тѣй също справедливи, както ти, о-
бади са единъ побѣлѣлъ като мѣсяца старецъ, то ний ще благословимъ Аллахътъ, който ни наказва... Съ русси-
тѣ да са живѣе може.

— Нищо не закачихъ, нито имуществото ни, нито наши-
тѣ жени. Когато Ерменцитѣ и Гръцитѣ намислили бѣхъ
заедно съ Българитѣ да ни обиждагъ, да са възползуватъ
отъ нашего богатство, ти са застъпи за турцитѣ, ти станъ
на насъ защита... Нека бѣлийтъ царъ да ти остави управ-
лението на този вилаетъ, ний нищо не искаме повече.

— Сами турцитѣ не върватъ, говореше Скобелевъ, че
ний пѣкога ще имъ върнемъ Одринъ... Неужели ний не
ще го одържимъ за славянитѣ... Това не може да бѣде....

Послѣ азъ го срѣгнахъ при одринскитѣ крѣпости....
Одринъ е укрѣпенъ гениално и ако да би Сюлейманъ,
или Абдулъ Керимъ, или Вейсиль като отстъпвахъ да го
завземахъ, тукъ щѣше да израстетактъвъ Плевенъ, че пър-
вийтъ, като ни сирѣ за шестъ мѣсяца, щѣше да побѣдише
прѣдъ него. Тѣ всичкитѣ сѣ двадесетъ и седемъ и тѣ сѣ
расположени на правилень фронтъ около градътъ, по единъ
нушечень гърмежъ раздалечъ единъ отъ други. Всякой
полкъ, който са вдигналъ би въ атака, щѣше да са под-
хвърли на огньтъ, поне на два таквизъ редута. Тѣ порази-
хъ Скобелева съ удивителнитѣ приспособления на мѣст-
ността.... „На, гениални инженери!“ повтаряше той, като
ти разгледваше.

— Не така, както у насъ!...

— Защо?